

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. C.

przeciwko Spółdzielni Inwalidów „P.” w K.

o przywrócenie warunków pracy i płacy, o przywrócenie do pracy, o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18 września 2019 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 29 kwietnia 2019 r., sygn. akt V Pa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 27 grudnia 2018 r., w pkt 1 sprostował oznaczenie przedmiotu sporu w komparycji zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w K. z 27 września 2018 r. w ten sposób, że przed słowami „o przywrócenie do pracy” wpisał słowa „o przywrócenie warunków pracy i płacy” oraz w pkt 2 oddalił apelację i oddalił zażalenie powódki.

W ustawowym terminie powódka, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika adw. W. K., wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. Pismo stanowiące skargę kasacyjną, datowane na 8 kwietnia 2019 r., zostało złożone w Sądzie Okręgowym 10 kwietnia 2019 r. (k. 997).

Pismem z 10 kwietnia 2019 r., które wpłynęło do Sądu Okręgowego 11 kwietnia 2019 r. (k. 1013) powódka poinformowała, że cofnęła pełnomocnictwo adwokatowi W. K., który sporządził skargę kasacyjną, oraz jednocześnie cofnęła wniesioną skargę kasacyjną z uwagi na to, że w jej ocenie nie spełniała ona wszystkich wymogów formalnych.

Z uwagi na cofnięcie skargi kasacyjnej, Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z 29 kwietnia 2019 r. umorzył postępowanie „w przedmiocie skargi kasacyjnej z dnia 10 kwietnia 2019 r.” (k. 1026).

Wcześniej nowy pełnomocnik powódki adw. J. G. wniósł nową skargę kasacyjną, datowaną na 11 kwietnia 2019 r., która wpłynęła do Sądu Okręgowego 15 kwietnia 2019 r. (k. 1014).

W uzasadnieniu postanowienia z 29 kwietnia 2019 r. o umorzeniu postępowania kasacyjnego Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że cofnięcie skargi kasacyjnej jest czynnością procesową, której strona może dokonać samodzielnie (osobiście). Zasadą jest, że oświadczenie o cofnięciu skargi kasacyjnej nie podlega kontroli sądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 października 2008 r., I CSK 552/07, LEX nr 494147; z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 13/08, LEX nr 646318).

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie brak jest okoliczności, które sprzeciwiałyby się cofnięciu skargi kasacyjnej przez powódkę. W sytuacji bowiem, gdy powódka dokonała analizy przedmiotowej skargi i uznała za zbędne dalsze procesowanie się, nie ma podstaw, aby uznać oświadczenie o jej cofnięciu, będące tego następstwem, za czynność naruszającą prawo czy słuszny interes powódki. Z tego względu należało uznać cofnięcie skargi kasacyjnej za skuteczne, prowadzące do umorzenia postępowania kasacyjnego, co następuje na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 355 § 1 k.p.c.

Powódka reprezentowana przez adw. J. G. wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z 29 kwietnia 2019 r., wnosząc o jego uchylenie w całości (k. 1038). Powódka zaskarżyła to postanowienie, ponieważ umarza ono postępowanie w przedmiocie skargi z 10 kwietnia 2019 r., gdy tymczasem w aktach sprawy brak skargi datowanej na 10 kwietnia 2019 r. Biorąc dodatkowo pod uwagę, że powódka ma wolę skarżenia wyroku Sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym, zrozumiałe jest kwestionowanie postanowienia o umorzeniu

postępowania. Cofnięta została tylko skarga datowana na 8 kwietnia 2019 r., w dalszym ciągu podtrzymywana jest skarga datowana na 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

W całym zażaleniu (ani w jego części wstępnej, ani w uzasadnieniu) nie powołano ani jednego przepisu prawa (procesowego), który miałby naruszyć Sąd Okręgowy, wydając postanowienie z 29 kwietnia 2019 r. o umorzeniu postępowania kasacyjnego wywołanego skargą kasacyjną powódki, która wpłynęła do Sądu Okręgowego 10 kwietnia 2019 r. Co prawda w uzasadnieniu zażalenia powołano art. 398¹ k.p.c., jednak to nie na tej podstawie prawnej umorzono postępowanie kasacyjne i Sąd Okręgowy nie mógł tego przepisu naruszyć (ponieważ go nie stosował). Przepis ten stanowi bowiem, że strona może wnieść skargę kasacyjną od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Zaskarżone orzeczenie nie jest postanowieniem o umorzeniu postępowania w sprawie (całego postępowania), lecz jedynie postanowieniem o umorzeniu postępowania kasacyjnego wywołanego skargą kasacyjną, która wpłynęła do Sądu Okręgowego 10 kwietnia 2019 r., a umorzenie ma związek z cofnięciem tej skargi przez powódkę. Być może sentencja zaskarżonego postanowienia jest nieprecyzyjna (nie znalazło się w niej stwierdzenie, że umorzeniu podlega postępowania kasacyjne), jednak z uzasadnienia tego postanowienia jednoznacznie wynika, że umorzeniu podlega postępowanie kasacyjne wywołane skargą kasacyjną wniesioną przez powódkę (w jej imieniu) i że umorzenie to ma związek z cofnięciem skargi kasacyjnej.

Nie można podzielić zarzutu powódki, że postanowienie o umorzeniu postępowania kasacyjnego jest wadliwe, ponieważ dotyczy skargi kasacyjnej z 10 kwietnia 2019 r., gdy tymczasem w aktach sprawy brak jest skargi kasacyjnej datowanej na 10 kwietnia 2019 r. W aktach sprawy znajduje się pismo procesowe zatytułowane „skarga kasacyjna powódki” datowane na 8 kwietnia 2019 r., które zostało złożone na Biurze Podawczym Sądu Okręgowego 10 kwietnia 2019 r. Do

tej ostatniej daty (wpływu skargi kasacyjnej do Biura Podawczego Sądu Okręgowego) nawiązał Sąd Okręgowy w sentencji zaskarżonego postanowienia. Nie ulega wątpliwości, że tej właśnie – a nie innej – skargi kasacyjnej dotyczyła czynność powódki polegająca na cofnięciu skargi i tej skargi dotyczy zaskarżone postanowienie o umorzeniu postępowania kasacyjnego. Sama powódka w piśmie cofającym skargę kasacyjną napisała, że cofnięcie dotyczy skargi z 8 kwietnia 2019 r. złożonej przez adw. W. K. 10 kwietnia 2019 r.

Nie ma żadnych wątpliwości, że treść zaskarżonego postanowienia sprowadza się tylko do umorzenia postępowania kasacyjnego wywołanego skargą kasacyjną powódki, która została wniesiona do Sądu Okręgowego 10 kwietnia 2019 r. Nie dotyczy natomiast umorzenia postępowania w całości. W imieniu powódki została wniesiona przez jej nowego pełnomocnika adw. J. G. nowa skarga kasacyjna (pismo z 11 kwietnia 2019 r. – k. 1014), której zostanie nadany właściwy bieg. Postępowanie kasacyjne zostało zainicjowane nową skargą kasacyjną i będzie kontynuowane. Również z tego powodu Sąd Okręgowy uznał, że cofnięcie wcześniej wniesionej (przez poprzedniego pełnomocnika powódki) skargi kasacyjnej nie narusza słusznego interesu powódki (art. 469 k.p.c.), niezależnie od tego, czy na etapie postępowania kasacyjnego – wszczynanego wniesieniem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji – dokonuje się oceny tego aktu dyspozycji strony według kryterium słusznego interesu strony.

Umorzenie postępowania kasacyjnego wywołanego skargą kasacyjną powódki wniesioną do Sądu Okręgowego 10 kwietnia 2019 r. było prawidłowe i nie naruszało prawa.

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c. jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, z tym że skargę kasacyjną cofnąć może również sama strona. Przepis ten odsyła do art. 391 § 2 k.p.c., który stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu; gdy cofnięcie apelacji nastąpiło przed sądem pierwszej instancji, postępowanie umarza sąd pierwszej instancji. Umorzenie postępowania kasacyjnego następuje zatem na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w

związku z art. 391 § 2 k.p.c. (a nie art. 355 § 1 k.p.c. jak przyjął Sąd Okręgowy). Gdy cofnięcie skargi kasacyjnej nastąpiło przed sądem drugiej instancji, postępowanie kasacyjne umarza sąd drugiej instancji.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.